

ЗАТВЕРДЖЕНО
рішенням Урядового комітету з питань
європейської та євроатлантичної
інтеграції, міжнародного
співробітництва, правової політики та
правоохоронної діяльності
від 20 березня 2025 р.
(протокол № 3)

02002L0087 — UA — 01.01.2014 — 006.001

Цей текст слугує суто засобом документування і не має юридичної сили. Установи Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими у цей документ

**► В ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2002/87/ЄС
від 16 грудня 2002 року**

про додатковий нагляд за кредитними установами, страховими компаніями та
інвестиційними фірмами, що належать до фінансового конгломерату, та про внесення
змін до директив Ради 73/239/ЄЕС, 79/267/ЄЕС, 92/49/ЄЕС, 92/96/ЄЕС, 93/6/ЄЕС та
93/22/ЄЕС, а також до директив Європейського Парламенту і Ради 98/78/ЄС та 2000/12/
ЄС

(ОВ L 035 11.02.2003, с. 1)

Зі змінами, внесеними:

		Офіційний вісник		
		№	сторінка	дата
М1	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2005/1/ЄС Текст стосується ЄЄП від 09 березня 2005 року	L 79	9	24.03.2005
► М2	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2006/48/ЄС Текст стосується ЄЄП від 14 червня 2006 року	L 177	1	30.06.2006
М3	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2008/25/ЄС від 11 березня 2008 року	L 81	40	20.03.2008
► М4	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2009/138/ЄС Текст стосується ЄЄП від 25 листопада 2009 року	L 335	1	17.12.2009

► M5	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2010/78/ЄС Текст стосується СЕП від 24 листопада 2010 року	L 331	120	15.12.2010
► M6	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2011/89/ЄС Текст стосується СЕП від 16 листопада 2011 року	L 326	113	08.12.2011
► M7	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2013/36/ЄС Текст стосується СЕП від 26 червня 2013 року	L 176	338	27.06.2013

▼ В

ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2002/87/ЄС

від 16 грудня 2002 року

про додатковий нагляд за кредитними установами, страховими компаніями та інвестиційними фірмами, що належать до фінансового конгломерату, та про внесення змін до директив Ради 73/239/ЄЕС, 79/267/ЄЕС, 92/49/ЄЕС, 92/96/ЄЕС, 93/6/ЄЕС та 93/22/ЄЕС, а також до директив Європейського Парламенту і Ради 98/78/ЄС та 2000/12/ЄС

ГЛАВА I

МЕТА І ТЕРМІНИ ТА ОЗНАЧЕННЯ

▼ M6

Стаття 1

Предмет

Ця Директива встановлює правила додаткового нагляду за регульованими суб'єктами, які отримали авторизацію згідно зі статтею 6 Директиви 73/239/ЄЕС, статтею 4 Директиви 2002/83/ЄС (¹), статтею 5 Директиви 2004/39/ЄС (²), статтею 3 Директиви 2005/68/ЄС (³), статтею 6 Директиви 2006/48/ЄС (⁴), статтею 5 Директиви 2009/65/ЄС (⁵), статтею 14 Директиви 2009/138/ЄС (⁶) або статтями 6–11 Директиви 2011/61/ЄС (⁷) та які є частиною фінансового конгломерату.

Ця Директива також вносить зміни до відповідних секторальних правил, застосовних до суб'єктів, що належать до сфери регулювання зазначених директив.

Стаття 2

Терміни та означення

Для цілей цієї Директиви:

- (1) «кредитна установа» означає кредитну установу в розумінні статті 4(1) Директиви 2006/48/ЄС;
- (2) «страхова компанія» означає страхову компанію в розумінні статті 13(1), (2) або (3) Директиви 2009/138/ЄС;

- (3) «інвестиційна фірма» означає інвестиційну фірму в розумінні пункту 1 статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС, в тому числі компанії, згадані у статті 3(1)(d) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2006/49/ЄС від 14 червня 2006 року про достатність капіталу інвестиційних компаній та кредитних установ (⁸), або компанію, зареєстрований офіс якої знаходиться в третій країні та яка повинна була би отримати авторизацію згідно з Директивою 2004/39/ЄС, якби її зареєстрований офіс знаходився у межах Союзу;
- (4) «регульований суб'єкт» означає кредитну установу, страхову компанію, перестрахову компанію, інвестиційну фірму, компанію з управління активами або керуючого альтернативним інвестиційним фондом;
- (5) «компанія з управління активами» означає управлінську компанію в розумінні статті 2(1)(b) Директиви 2009/65/ЄС або компанію, зареєстрований офіс якої знаходиться в третій країні та яка повинна була би отримати авторизацію згідно указаною директивою, якби її зареєстрований офіс знаходився в межах Союзу;
- (5a) «керуючий альтернативним інвестиційним фондом» означає керуючого альтернативним інвестиційним фондом у розумінні статті 4(1)(b), (l) та (ab) Директиви 2011/61/ЄС або компанію, зареєстрований офіс якої знаходиться в третій країні та яка повинна була би отримати авторизацію згідно указаною директивою, якби її зареєстрований офіс знаходився в межах Союзу;
- (6) «перестрахова компанія» означає перестрахову компанію в розумінні статті 13(4), (5) або (6) Директиви 2009/138/ЄС або суб'єкта спеціального призначення в розумінні статті 13(26) Директиви 2009/138/ЄС;
- (7) «секторальні правила» означає законодавство Союзу щодо пруденційного нагляду за регульованими суб'єктами, зокрема директиви 2004/39/ЄС, 2006/48/ЄС, 2006/49/ЄС та 2009/138/ЄС;
- (8) «фінансовий сектор» означає сектор, який складається з одного або декількох таких суб'єктів:
 - (a) кредитної установи, фінансової установи або компанії з надання допоміжних послуг у розумінні статті 4(1), (5) або (21) Директиви 2006/48/ЄС (далі разом іменованих «банківський сектор»);
 - (b) страхової компанії, перестрахової компанії або страхової холдингової компанії у розумінні статті 13(1), (2), (4) або (5) або статті 212(1)(f) Директиви 2009/138/ЄС (далі разом іменованих «страховий сектор»);
 - (c) інвестиційної фірми в розумінні статті 3(1)(b) Директиви 2006/49/ЄС (далі разом іменованих «сектор інвестиційних послуг»);
- (9) «материнська компанія» означає материнську компанію у значенні, закріпленому статтею 1 Сьомої Директиви Ради 83/349/ЄЕС від 13 червня 1983 року про консолідовану звітність (⁹), або будь-яку компанію, яка, на думку компетентних органів, фактично має домінівний вплив на іншу компанію;
- (10) «дочірня компанія» означає дочірню компанію у значенні, закріпленому статтею 1 Директиви 83/349/ЄЕС, або будь-яку іншу компанію, над якою, на думку

компетентних органів, материнська компанія фактично має домінівний вплив, або всіх дочірніх компаній таких дочірніх компаній;

- (11) «участь» означає участь в розумінні першого речення статті 17 Четвертої Директиви Ради 78/660/ЄЕС від 25 липня 1978 року про річну звітність деяких типів компаній (¹⁰) або пряме чи опосередковане володіння мінімум 20% прав голосу чи капіталу компанії;
- (12) «група» означає групу компаній, що складається з материнської компанії, її дочірніх компаній та суб'єктів, у яких материнська компанія або її дочірні компанії володіють участю, або компаній, що пов'язані одна з одною відносинами у розумінні статті 12(1) Директиви 83/349/ЄЕС, включно з будь-якими підгрупами;
- (12а) «контроль» означає відносини між материнською компанією і дочірньою компанією, як означено у статті 1 Директиви 83/349/ЄЕС, або подібні відносини між будь-якою фізичною чи юридичною особою та компанією;
- (13) «тісні зв'язки» означає ситуацію, у якій дві чи більше фізичних чи юридичних осіб пов'язані відносинами контролю чи участі, або ситуація, у якій дві або більше фізичних чи юридичних осіб пов'язані з однією і тією самою особою довготривалими відносинами контролю;
- (14) «фінансовий конгломерат» означає групу або підгрупу, в якій таку групу або підгрупу очолює регульований суб'єкт або в якій принаймні одна з дочірніх компаній у складі такої групи або підгрупи є регульованим суб'єктом; при цьому така група або підгрупа повинна відповідати таким умовам:
- (a) якщо групу або підгрупу очолює регульований суб'єкт:
- (i) такий суб'єкт є материнською компанією суб'єкта фінансового сектора, суб'єктом, який володіє участю в суб'єкті фінансового сектора, або суб'єктом, пов'язаним із суб'єктом фінансового сектора відносинами в розумінні статті 12(1) Директиви 83/349/ЄЕС;
- (ii) принаймні один із суб'єктів у складі групи або підгрупи є суб'єктом страхового сектора та принаймні один із них є суб'єктом банківського сектора або сектора інвестиційних послуг; та
- (iii) як консолідована, так і агрегована діяльність суб'єктів у складі групи або підгрупи у страховому секторі та суб'єктів у банківському секторі та в секторі інвестиційних послуг є значною у розумінні статті 3(2) або (3) цієї Директиви; або
- (a) якщо групу або підгрупу не очолює регульований суб'єкт:
- (i) діяльність групи або підгрупи відбувається переважно у фінансовому секторі в розумінні статті 3(1) цієї Директиви;
- (ii) принаймні один із суб'єктів у складі групи або підгрупи є суб'єктом страхового сектора та принаймні один із них є суб'єктом банківського сектора або сектора інвестиційних послуг; та

- (iii) як консолідована, так і агрегована діяльність суб'єктів у складі групи або підгрупи у страховому секторі та суб'єктів у банківському секторі та в секторі інвестиційних послуг є значною у розумінні статті 3(2) або (3) цієї Директиви;
- (15) «фінансова холдингова компанія змішаного типу» означає материнську компанію, яка не є регульованим суб'єктом та яка разом зі своїми дочірніми компаніями — принаймні одна з яких є регульованим суб'єктом із зареєстрованим офісом у межах Союзу — та іншими суб'єктами складає фінансовий конгломерат;
- (16) «компетентні органи» означає національні органи держав-членів, які уповноважені на підставі закону або підзаконного нормативно-правового акта здійснювати нагляд за кредитними установами, страховими компаніями, перестраховими компаніями, інвестиційними фірмами, компаніями з управління активами або керуючими альтернативними інвестиційними фондами на індивідуальній або груповій основі;
- (17) «відповідні компетентні органи» означає:
 - (a) компетентні органи держав-членів, відповідальні за секторальний нагляд за будь-якими регульованими суб'єктами у складі фінансового конгломерату як членів групи, зокрема за кінцевою материнською компанією сектора;
 - (b) координатор, призначений відповідно до статті 10, якщо він не є органом, згаданим у пункті (a);
 - (c) залежно від випадку інші компетентні органи, які стосуються висновків органів, згаданих у пунктах (a) та (b);
- (18) «внутрішньогрупові операції» означає всі операції, у рамках яких регульовані суб'єкти у складі фінансового конгломерату прямо або опосередковано покладають виконання договірних або позадоговірних зобов'язань на платній або безоплатній основі на інші компанії у складі тієї самої групи або на будь-яку фізичну чи юридичну особу, що має тісні зв'язки з іншими компаніями, що належать до такої групи;
- (19) «концентрація ризиків» означає всі ризик-експозиції, потенційні втрати за якими є достатньо великими, щоб загрожувати платоспроможності або загалом фінансовому становищу регульованих суб'єктів у складі фінансового конгломерату, незалежно від того, чи такі експозиції спричинені ризиком контрагента / кредитним ризиком, інвестиційним ризиком, страховим ризиком, ринковим ризиком, іншими ризиками або поєднанням чи взаємодією таких ризиків.

До набуття чинності будь-якими регуляторними технічними стандартами, ухваленими відповідно до статті 21a(1)(b), висновок, згаданий у пункті (17)(c), повинен, зокрема, враховувати ринкову частку регульованих суб'єктів у складі фінансового конгломерату в інших державах-членах, зокрема якщо така частка перевищує 5%, та важливість у фінансовому конгломераті будь-якого регульованого суб'єкта, який має осідок в іншій державі-члені.

▼ В

Стаття 3

Порогові значення для ідентифікації фінансового конгломерату

▼ М6

1. Для визначення того, чи група здійснює переважну діяльність у фінансовому секторі, у розумінні статті 2(14)(b)(i), співвідношення загального балансу регульованих та нерегульованих суб'єктів фінансового сектора у складі групи до загального балансу групи в цілому має перевищувати 40%.

2. Для визначення того, чи діяльність у різних фінансових секторах є значною в розумінні статті 2(14)(a)(iii) або (14)(b)(iii), для кожного фінансового сектора середнє значення співвідношення загального балансу такого фінансового сектора до загального балансу суб'єктів фінансового сектора у складі групи та співвідношення вимог до платоспроможності того самого фінансового сектора до загальних вимог до платоспроможності суб'єктів фінансового сектора у складі групи має перевищувати 10%.

Для цілей цієї Директиви найменшим фінансовим сектором у фінансовому конгломераті є сектор із найменшим середнім значенням, а найважливішим фінансовим сектором у фінансовому конгломераті є сектор із найбільшим середнім значенням. Для розрахунку середнього значення та для вимірювання найменшого та найважливішого фінансових секторів банківський сектор та сектор інвестиційних послуг розглядають разом.

Компанії з управління активами додають до сектора, до якого вони належать у межах групи. Якщо вони не належать до одного конкретного сектора в межах групи, їх додають до найменшого фінансового сектора.

Керуючі альтернативними інвестиційними фондами додають до сектора, до якого вони належать у межах групи. Якщо вони не належать до одного конкретного сектора в межах групи, їх додають до найменшого фінансового сектора.

3. Припускають, що міжсекторальна діяльність також є значною у розумінні статті 2(14)(a)(iii) або (14)(b)(iii), якщо загальний баланс найменшого фінансового сектора в групі перевищує 6 мільярдів євро.

Якщо група не досягає порогового значення, зазначеного в параграфі 2 цієї статті, відповідні компетентні органи можуть вирішити за спільною згодою не вважати групу фінансовим конгломератом. Вони можуть також вирішити не застосовувати положень статей 7, 8 або 9, якщо вони вважають, що включення групи у сферу застосування цієї Директиви або застосування таких положень не є обов'язковим або було би недоцільним чи оманливим із точки зору цілей додаткового нагляду.

Рішення, ухвалені відповідно до цього параграфа, повідомляють іншим компетентним органам та, крім виняткових обставин, оприлюднюються компетентними органами.

3а. Якщо група досягає порогового значення, зазначеного в параграфі 2 цієї статті, але найменший сектор не перевищує 6 мільярдів євро, відповідні компетентні органи можуть вирішити за спільною згодою не вважати групу фінансовим конгломератом. Вони можуть також вирішити не застосовувати положень статей 7, 8 або 9, якщо вони вважають, що включення групи у сферу застосування цієї Директиви або застосування таких положень не є обов'язковим або було би недоцільним чи оманливим із точки зору цілей додаткового нагляду.

Рішення, ухвалені відповідно до цього параграфа, повідомляють іншим компетентним органам та, крім виняткових обставин, оприлюднюються компетентними органами.

4. Для застосування параграфів 1, 2 та 3 відповідні компетентні органи можуть за спільною згодою:

▼М6

- (a) виключити будь-якого суб'єкта при розрахунку співвідношень у випадках, зазначених у статті 6(5), крім випадків, коли суб'єкт перемістився з держави-члена до третьої країни та існують докази того, що суб'єкт змінив місце свого розташування для уникнення регулювання;

▼В

- (b) враховувати дотримання порогових значень, передбачених у параграфах 1 та 2, протягом трьох років поспіль, щоб уникнути раптових змін режиму, та нехтувати таким дотриманням, якщо у структурі групи відбулися значні зміни;

▼М6

- (c) виключити одну або декілька участі у меншому секторі, якщо такі участі є вирішальними для ідентифікації фінансового конгломерату та разом становлять незначний інтерес для цілей додаткового нагляду.

▼В

Якщо фінансовий конгломерат ідентифіковано відповідно до параграфів 1, 2 та 3, рішення, зазначені в першому підпараграфі цього параграфа, ухвалюють на основі пропозиції координатора такого фінансового конгломерату.

▼М6

5. Для застосування параграфів 1 та 2 відповідні компетентні органи можуть у виняткових випадках та за спільною згодою замінити критерій на основі загального балансу одним або декількома перерахованими далі параметрами або додати один або декілька з цих параметрів, якщо вони вважають, що ці параметри мають особливе значення для цілей додаткового нагляду згідно з цією Директивою: структура доходу, позабалансова діяльність, сукупні активи в управлінні.

▼В

6. Для застосування параграфів 1 та 2, якщо співвідношення, згадані в цих параграфах, зменшуються до нижче 40% та 10% відповідно для конгломератів, які вже є предметом додаткового нагляду, протягом наступних трьох років застосовуватимуться нижчі співвідношення 35% та 8% відповідно для уникнення раптових змін режиму.

Аналогічно для застосування параграфа 3, якщо загальний баланс найменшого фінансового сектора в групі зменшується до нижче 6 мільярдів євро для конгломератів, які вже є предметом додаткового нагляду, протягом наступних трьох років застосовуватимуться нижчий показник на рівні 5 мільярдів євро для уникнення раптових змін режиму.

Протягом періоду, зазначеного в цьому параграфі, координатор може, за згодою інших відповідних компетентних органів, ухвалити рішення про припинення застосування нижчих співвідношень або нижчої суми, що зазначені в цьому параграфі.

7. Розрахунок, зазначений у цій статті, стосовно балансу виконують на основі агрегованого загального балансу суб'єктів групи згідно з їхньою річною звітністю. Для цілей такого

розрахунку компанії, в яких утримується участь, враховують у частині суми їхнього загального балансу, що відповідає агрегованій пропорційній частці, яку утримує група. Однак якщо доступна консолідована звітність, її використовують замість агрегованої звітності.

Вимоги до платоспроможності, зазначені в параграфах 2 та 3, розраховують відповідно до положень відповідних секторальних правил.

▼ M6

8. Європейський наглядовий орган (Європейський орган банківського нагляду (ЕВА)), утворений на підставі Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1093/2010 (¹¹) (ЕВА), європейський наглядовий орган (Європейський орган зі страхування і професійних пенсій), утворений на підставі Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС)

№ 1094/2010 (¹²) (ЕІОРА) та європейський наглядовий орган (Європейський орган із цінних паперів і ринків), утворений на підставі Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС)

№ 1095/2010 (¹³) (ESMA) (далі разом іменовані «ЄНО») через Спільний комітет ЄНО (Спільний комітет) видають спільні настанови, які мають на меті конвергенцію наглядових практик стосовно застосування параграфів 2, 3, 3а, 4 та 5 цієї статті.

9. Компетентні органи щорічно переоцінюють відмови від застосування додаткового нагляду та переглядають кількісні показники, визначені у цій статті, та проводять оцінювання на основі ризиків, застосовні до фінансових груп.

▼ В

Стаття 4

Ідентифікація фінансового конгломерату

1. Компетентні органи, які авторизували регульованих суб'єктів, повинні на підставі статей 2,3 та 5 ідентифікувати будь-яку групу, яка належить до сфери регулювання цієї Директиви.

▼ M6

Для цього:

— компетентні органи, які авторизували регульованих суб'єктів у складі групи, повинні тісно співпрацювати між собою,

— якщо компетентний орган вважає, що регульований суб'єкт, авторизований таким компетентним органом, є членом групи, яка може бути фінансовим конгломератом та яка ще не ідентифікована згідно з цією Директивою, компетентний орган повинен повідомити про таку думку інших причетних компетентних органів та Спільний комітет.

▼ M5

2. Координатор, призначений відповідно до статті 10, повинен поінформувати материнську компанію, яка очолює групу, або, за відсутності материнської компанії, регульованого суб'єкта з найбільшим загальним балансом у найважливішому фінансовому секторі групи про те, що групу ідентифіковано як фінансовий конгломерат, та про призначення координатора.

▼ M6

Координатор також повинен поінформувати компетентні органи, які авторизували регульованих суб'єктів у складі групи, компетентні органи держави-члена, в якій фінансова холдингова компанія змішаного типу має головний офіс, та Спільний комітет.

3. Спільний комітет повинен опублікувати та оновлювати на своєму вебсайті список фінансових конгломератів, визначений відповідно до статті 2(14). Така інформація повинна бути доступною за гіперпосиланням на кожному з вебсайтів ЄНО.

Назва кожного регульованого суб'єкта, згаданого у статті 1, який є частиною фінансового конгломерату, повинна бути внесена до списку, який Спільний комітет повинен опублікувати та оновлювати на своєму вебсайті.

▼В

ГЛАВА II

ДОДАТКОВИЙ НАГЛЯД

СЕКЦІЯ 1

СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ

Стаття 5

Предмет додаткового нагляду за регульованими суб'єктами, згаданими у статті 1

1. Без обмеження положень про нагляд, які містяться в секторальних правилах, держави-члени передбачають додатковий нагляд за регульованими суб'єктами, згаданими у статті 1, тією мірою та в такий спосіб, які передбачені в цій Директиві.

2. Зазначені нижче регульовані суб'єкти є предметом додаткового нагляду на рівні фінансового конгломерату відповідно до статей 6–17:

(a) кожен регульований суб'єкт, який очолює фінансовий конгломерат;

▼М6

(b) кожен регульований суб'єкт, материнська компанія якого є фінансовою холдинговою компанією змішаного типу, яка має головний офіс у Союзі;

▼В

(c) кожен регульований суб'єкт, пов'язаний із іншим суб'єктом фінансового сектора відносинами в розумінні статті 12(1) Директиви 83/349/ЄЕС.

Якщо фінансовий конгломерат є підгрупою іншого фінансового конгломерату, яка відповідає вимогам першого підпараграфу, держави-члени можуть застосувати статті 6–17 лише до регульованих суб'єктів у складі такої групи, і будь-яке покликання в Директиві на терміни «група» та «фінансовий конгломерат» будуть розуміти, відповідно, як покликання на таку групу.

▼М6

(b) Кожен регульований суб'єкт, який не є предметом додаткового нагляду відповідно до параграфу 2 та чия материнська компанія є регульованим суб'єктом або фінансовою холдинговою компанією змішаного типу з головним офісом у третій країні, є предметом додаткового нагляду на рівні фінансового конгломерату тією мірою та в такий спосіб, які передбачені у статті 18.

▼В

4. Якщо особи утримують участь або мають зв'язки капіталу в одній або декількох регульованих суб'єктах чи мають значний вплив на таких суб'єктів за відсутності участі або зв'язків капіталу, крім випадків, зазначених у параграфах 2 та 3, відповідні

компетентні органи повинні за спільною згодою та відповідно до національного права визначити, чи та якою мірою здійснювати додатковий нагляд за регульованими суб'єктами так, ніби вони становлять фінансовий конгломерат.

▼М6

Щоб застосувати такий додатковий нагляд, принаймні один із суб'єктів повинен бути регульованим суб'єктом, зазначеним у статті 1, і повинні бути виконані умови, визначені у статті 2(14)(a)(ii) або (14)(b)(ii) та статті 2(14)(a)(iii) або (14)(b)(iii). Відповідні компетентні органи повинні ухвалити рішення з урахуванням цілей додаткового нагляду, передбачених цією Директивою.

▼В

Для цілей застосування першого підпараграфу до «кооперативних груп» компетентні органи повинні врахувати зобов'язання цих груп щодо публічного фінансування інших фінансових суб'єктів.

5. Без обмеження статті 13 здійснення додаткового нагляду на рівні фінансового конгломерату жодним чином не передбачає, що компетентні органи повинні окремо виконувати наглядову роль стосовно фінансових холдингових компаній змішаного типу, регульованих суб'єктів із третіх країн у складі фінансового конгломерату або нерегульованих суб'єктів у складі фінансового конгломерату.

СЕКЦІЯ 2

ФІНАНСОВЕ СТАНОВИЩЕ

Стаття 6

Достатність капіталу

1. Без обмеження секторальних правил додатковий нагляд за достатністю капіталу регульованих суб'єктів у складі фінансового конгломерату здійснюють згідно з правилами, встановленими у статті 9(2)–(5), у секції 3 цієї глави та в додатку I.
2. Держави-члени повинні вимагати від регульованих суб'єктів у складі фінансового конгломерату забезпечити доступність власних коштів на рівні фінансового конгломерату в

розмірі, який у будь-який момент часу принаймні відповідав би вимогам до достатності капіталу, розрахованим відповідно до додатка І.

Держави-члени повинні також вимагати від регульованих суб'єктів мати належні політики щодо достатності капіталу на рівні фінансового конгломерату.

Вимоги, зазначені в першому та другому підпараграфі, підлягають наглядовому контролю з боку координатора відповідно до секції 3.

Координатор повинен забезпечити, щоб розрахунок, зазначений у першому підпараграфі, виконували принаймні один раз на рік або регульовані суб'єкти, або фінансова холдингова компанія змішаного типу.

Результати розрахунку та відповідні дані для розрахунку подає координатору регульований суб'єкт у розумінні статті 1, який очолює фінансовий конгломерат, або, якщо фінансовий конгломерат не очолює регульований суб'єкт у розумінні статті 1, фінансова холдингова компанія змішаного типу або регульований суб'єкт у складі фінансового конгломерату, ідентифікований координатором за результатами консультації з іншими відповідними компетентними органами та з фінансовим конгломератом.

▼М6

3. Для цілей розрахунку вимог до достатності капіталу, зазначених у першому підпараграфі параграфа 2, предмет додаткового нагляду відповідно до додатка І включає такі суб'єкти:

- (a) кредитну установу, фінансову установу або компанію з надання допоміжних послуг;
- (b) страхову компанію, перестрахову компанію або страхову холдингову компанію;
- (c) інвестиційну фірму;
- (d) фінансову холдингову компанію змішаного типу.

4. При розрахунку додаткових вимог до достатності капіталу для фінансового конгломерату з використанням методу 1 (консолідація звітності), зазначеного в додатку І до цієї Директиви, власні кошти та вимоги до платоспроможності суб'єктів у складі групи розраховують шляхом застосування відповідних секторальних правил до форми та рівня консолідації, які встановлені, зокрема, у статтях 133 та 134 Директиви 2006/48/ЄС та статті 221 Директиви 2009/138/ЄС.

При застосуванні методу 2 (вирахування та агрегування), зазначеного в додатку І, при розрахунку враховують пропорцію підписного капіталу, який прямо або непрямо утримує материнська компанія або компанія, яка утримує участь в іншому суб'єкті групи.

▼В

5. Координатор може вирішити не включати певного суб'єкта до предмету нагляду при розрахунку додаткових вимог до достатності капіталу в таких випадках:

- (a) якщо суб'єкт розташований у третій країні, в якій існують правові перешкоди передаванню необхідної інформації, без обмеження секторальних правил стосовно обов'язку компетентних органів відмовити в авторизації у випадку неможливості ефективного виконання ними своїх наглядових функцій;

(b) якщо суб'єкт становить незначний інтерес для цілей додаткового нагляду за регульованими суб'єктами у складі фінансового конгломерату;

(b) якщо включення суб'єкта було би недоцільним або оманливим із точки зору цілей додаткового нагляду.

Однак якщо декілька суб'єктів підлягають виключенню згідно з пунктом (b) першого підпараграфу, їх, тим не менше, включають, якщо разом вони становлять інтерес, який не є незначним.

У випадку, зазначеному в пункті (c) першого підпараграфу, координатор повинен, крім як у випадку надзвичайної ситуації, проконсультуватися з іншими відповідними компетентними органами, перш ніж ухвалити рішення.

Якщо координатор не включає регульованого суб'єкта в предмет нагляду на одній із підстав, передбачених у пунктах (b) та (c) першого підпараграфу, компетентні органи держави-члена, в якій такий суб'єкт розташований, можуть запитати в суб'єкта, який очолює фінансовий конгломерат, інформацію, яка може сприяти здійсненню ними нагляду за регульованим суб'єктом.

Стаття 7

Концентрація ризиків

1. Без обмеження секторальних правил додатковий нагляд за концентрацією ризиків у регульованих суб'єктах у складі фінансового конгломерату здійснюють згідно з правилами, встановленими у статті 9(2)–(4), у секції 3 цієї глави та в додатку II.

2. Держави-члени повинні вимагати від регульованих суб'єктів або фінансових холдингових компаній змішаного типу звітувати координатору регулярно та принаймні щорічно про будь-яку значну концентрацію ризиків на рівні фінансового конгломерату згідно з правилами, встановленими в цій статті та в додатку II. Необхідну інформацію подає координатору регульований суб'єкт у розумінні статті 1, який очолює фінансовий конгломерат, або, якщо фінансовий конгломерат не очолює регульований суб'єкт у розумінні статті 1, фінансова холдингова компанія змішаного типу або регульований суб'єкт у складі фінансового конгломерату, ідентифікований координатором за результатами консультації з іншими відповідними компетентними органами та з фінансовим конгломератом.

Такі концентрації ризиків підлягають наглядовому контролю з боку координатора відповідно до секції 3.

▼ M6

3. До подальшого узгодження законодавства Союзу держави-члени можуть встановлювати кількісні ліміти, дозволяти своїм компетентним органам встановлювати кількісні ліміти або ухвалювати інші наглядові заходи, які би сприяли досягненню цілей додаткового нагляду, стосовно будь-якої концентрації ризиків на рівні фінансового конгломерату.

▼ B

4. Якщо фінансовий конгломерат очолює фінансова холдингова компанія змішаного типу, секторальні правила стосовно концентрації ризиків найважливішого фінансового сектора у

фінансовому конгломераті, якщо такі існують, застосовують до такого сектора в цілому, включно з фінансовою холдинговою компанією змішаного типу.

▼М6

5. ЄНО повинен через Спільний комітет видати спільні настанови, які мають на меті конвергенцію наглядових практик стосовно застосування додаткового нагляду за концентрацією ризиків, як передбачено в параграфах 1–4 цієї статті. Для уникнення дублювання такі настанови повинні забезпечити узгодження застосування наглядових інструментів, передбачених у цій статті, із застосуванням статей 106–118 Директиви 2006/48/ЄС та статті 244 Директиви 2009/138/ЄС. Вони повинні видати спеціальні спільні настанови щодо застосування параграфів 1–4 цієї статті до участі у фінансовому конгломераті у випадках, коли положення національного корпоративного права перешкоджають застосуванню статті 14(2) цієї Директиви.

▼В

Стаття 8

Внутрішньогрупові операції

1. Без обмеження секторальних правил додатковий нагляд за внутрішньогруповими операціями регульованих суб'єктів у складі фінансового конгломерату здійснюють згідно з правилами, встановленими у статті 9(2)–(4), у секції 3 цієї глави та в додатку II.

2. Держави-члени повинні вимагати від регульованих суб'єктів або фінансових холдингових компаній змішаного типу звітувати координатору регулярно та принаймні щорічно про всі значні внутрішньогрупові операції регульованих суб'єктів у складі фінансового конгломерату згідно з правилами, встановленими в цій статті та в додатку II. За відсутності визначення порогових значень, згаданих в останньому реченні першого параграфа додатка II, припускають, що внутрішньогрупова операція є значною, якщо її сума перевищує принаймні 5% від загальної суми вимог до достатності капіталу на рівні фінансового конгломерату.

Необхідну інформацію подає координатору регульований суб'єкт у розумінні статті 1, який очолює фінансовий конгломерат, або, якщо фінансовий конгломерат не очолює регульований суб'єкт у розумінні статті 1, фінансова холдингова компанія змішаного типу або регульований суб'єкт у складі фінансового конгломерату, ідентифікований координатором за результатами консультації з іншими відповідними компетентними органами та з фінансовим конгломератом.

Внутрішньогрупові операції підлягають наглядовому контролю з боку координатора.

▼М6

3. До подальшого узгодження законодавства Союзу держави-члени можуть встановлювати кількісні ліміти та якісні вимоги, дозволяти своїм компетентним органам встановлювати кількісні ліміти чи якісні вимоги або ухвалювати інші наглядові заходи, які би сприяли досягненню цілей додаткового нагляду, стосовно внутрішньогрупових операцій регульованих суб'єктів у межах фінансового конгломерату.

▼В

4. Якщо фінансовий конгломерат очолює фінансова холдингова компанія змішаного типу, секторальні правила стосовно внутрішньогрупових операцій найважливішого фінансового

сектора у фінансовому конгломераті застосовують до такого сектора в цілому, включно з фінансовою холдинговою компанією змішаного типу.

▼M6

5. ЄНО повинен через Спільний комітет видати спільні настанови, які мають на меті конвергенцію наглядових практик стосовно застосування додаткового нагляду за внутрішньогруповими операціями, як передбачено в параграфах 1–4 цієї статті. Для уникнення дублювання такі настанови повинні забезпечити узгодження застосування наглядових інструментів, передбачених у цій статті, із застосуванням статті 245 Директиви 2009/138/ЄС. Вони повинні видати спеціальні спільні настанови щодо застосування параграфів 1–4 цієї статті до участі у фінансовому конгломераті у випадках, коли положення національного корпоративного права перешкоджають застосуванню статті 14(2) цієї Директиви.

▼B

Стаття 9

Механізми внутрішнього контролю та процеси управління ризиками

1. Держави-члени повинні вимагати від регульованих суб'єктів мати на рівні фінансового конгломерату належні процеси управління ризиками та механізми внутрішнього контролю, включно з ефективними адміністративними процедурами та процедурами бухгалтерського обліку.
2. Процеси управління ризиками включають:
 - (a) ефективне керівництво та управління із затвердженням та періодичним переглядом стратегій і політик відповідними керівними органами на рівні фінансового конгломерату з урахуванням усіх прийнятих на себе ризиків;
 - (b) належні політики щодо достатності капіталу для передбачення впливу їхньої бізнес-стратегії на профіль ризиків та вимоги до капіталу, визначені відповідно до статті 6 та додатка I;
 - (c) належні процедури для забезпечення належної інтеграції своїх систем моніторингу ризиків у свої організації та вжиття всіх заходів для забезпечення узгодженості систем, упроваджених у всіх компаніях, які є предметом додаткового нагляду, для можливості вимірювання, моніторингу та контролю ризиків на рівні фінансового конгломерату;

▼M5

- (d) запроваджені інструменти для сприяння і розвитку, за потреби, належних механізмів і планів відновлення та врегулювання. Такі інструменти повинні регулярно оновлювати.

▼B

3. Механізми внутрішнього контролю включають:
 - (a) належні механізми стосовно достатності капіталу для виявлення та вимірювання всіх значних виниклих ризиків та для належного співвідношення власних коштів із ризиками;
 - (b) ефективні процедури звітування та бухгалтерської звітності для виявлення, вимірювання, моніторингу та контролю внутрішньогрупових операцій та концентрації ризиків.

▼ M6

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у всіх компаніях, які є предметом додаткового нагляду відповідно до статті 5, були належні механізми внутрішнього контролю для генерування будь-яких даних та інформації, які були би релевантними для цілей додаткового нагляду.

Держави-члени повинні вимагати від регульованих суб'єктів на рівні фінансового конгломерату регулярного надання своєму компетентному органу даних про свою організаційно-правову форму, структуру управління та організаційну структуру, включно з усіма регульованими суб'єктами, нерегульованими дочірніми компаніями та істотними філіями.

Держави-члени повинні вимагати від регульованих суб'єктів щорічно публічно розкривати на рівні фінансового конгломерату, або в повному обсязі, або шляхом покликання на еквівалентну інформацію, опис їхньої організаційно-правової форми, структури управління та організаційної структури.

▼ B

5. Процеси та механізми, згадані в параграфах 1–4, є предметом додаткового нагляду з боку координатора.

▼ M6

6. Компетентні органи повинні узгодити застосування додаткового нагляду за механізмами внутрішнього контролю та процесами управління ризиками, які передбачені в цій статті, з процесами наглядового контролю, передбаченими статтею 124 Директиви 2006/48/ЄС та статтею 248 Директиви 2009/138/ЄС. Для цього ЄНО через Спільний комітет повинні видати спільні настанови, які мають на меті конвергенцію наглядових практик стосовно застосування додаткового нагляду за механізмами внутрішнього контролю та процесами управління ризиками, які передбачені в цій статті, а також про узгодження процесів наглядового контролю, передбачених статтею 124 Директиви 2006/48/ЄС та статтею 248 Директиви 2009/138/ЄС. Вони повинні видати спеціальні спільні настанови щодо застосування цієї статті до участі у фінансовому конгломераті у випадках, коли положення національного корпоративного права перешкоджають застосуванню статті 14(2) цієї Директиви.

▼ B

СЕКЦІЯ 3

▼ M5

ЗАХОДИ ЗІ СПРИЯННЯ ДОДАТКОВОМУ НАГЛЯДУ ТА ПОВНОВАЖЕННЯ СПІЛЬНОГО КОМІТЕТУ

▼ M5

Стаття 9a

Роль Спільного комітету

Спільний комітет повинен відповідно до статті 56 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно забезпечувати узгоджений міжсекторальний і транскордонний нагляд та дотримання законодавства Союзу.

▼M6

Стаття 9b

Стрес-тестування

1. Держави-члени можуть вимагати від координатора забезпечити належне та регулярне стрес-тестування фінансових конгломератів. Вони повинні вимагати від відповідних компетентних органів повної співпраці з координатором.
2. Для цілей стрес-тестування на рівні Союзу ЄНО може через Спільний комітет та у співпраці з Європейською Радою із схемних ризиків, утвореною на підставі Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1092/2010 від 24 листопада 2010 року про макропруденційний нагляд Європейського Союзу за фінансовою системою та заснування Європейської Ради із схемних ризиків (¹⁴), розробити додаткові параметри, які би враховували конкретні ризики, пов'язані з фінансовими конгломератами, відповідно до Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010. Координатор повинен повідомляти Спільний комітет про результати стрес-тестів.

▼B

Стаття 10

Компетентні органи, відповідальні за здійснення додаткового нагляду (координатор)

▼M5

1. Щоб забезпечити належний додатковий нагляд за регульованими суб'єктами у фінансовому конгломераті, повинен бути призначений єдиний координатор, відповідальний за координацію та здійснення додаткового нагляду, з-поміж компетентних органів відповідних держав-членів, включно з державами-членами, в яких розташований головний офіс фінансової холдингової компанії змішаного типу. Інформацію про координатора публікують на вебсайті Спільного комітету.

▼B

2. Призначення повинне бути основане на таких критеріях:
 - (a) якщо фінансовий конгломерат очолює регульований суб'єкт, завдання координатора виконує компетентний орган, який авторизував регульований суб'єкт згідно з відповідними секторальними правилами;
 - (a) якщо фінансовий конгломерат не очолює регульований суб'єкт, завдання координатора виконує компетентний орган, визначений згідно з такими принципами:
 - (i) якщо материнською компанією регульованого суб'єкта є фінансова холдингова компанія змішаного типу, завдання координатора виконує компетентний орган, який авторизував регульований суб'єкт згідно з відповідними секторальними правилами;

▼ М6

- (ii) якщо одна й та сама фінансова холдингова компанія змішаного типу є материнською компанією принаймні двох регульованих суб'єктів, які мають зареєстрований офіс у межах Союзу, і один із таких суб'єктів авторизований у державі-члені, в якій така фінансова холдингова компанія змішаного типу має головний офіс, завдання координатора виконує компетентний орган регульованого суб'єкта, авторизованого в такій державі-члені.

▼ В

Якщо декілька регульованих суб'єктів, які є активними в різних фінансових секторах, авторизовано у державі-члені, в якій фінансова холдингова компанія змішаного типу має головний офіс, завдання координатора виконує компетентний орган регульованого суб'єкта, який є активним у найважливішому фінансовому секторі.

Якщо фінансовий конгломерат очолюють декілька фінансових холдингових компаній змішаного типу з головним офісом у різних державах-членах, і в кожній із цих держав-членів є регульований суб'єкт, завдання координатора виконує компетентний орган регульованого суб'єкта з найбільшим загальним балансом, якщо такі суб'єкти належать до одного й того самого фінансового сектора, або компетентний орган регульованого суб'єкта в найважливішому фінансовому секторі;

▼ М6

- (ii) якщо одна й та сама фінансова холдингова компанія змішаного типу є материнською компанією принаймні двох регульованих суб'єктів, які мають зареєстрований офіс у межах Союзу, і жоден із таких суб'єктів не авторизований у державі-члені, в якій така фінансова холдингова компанія змішаного типу має головний офіс, завдання координатора виконує компетентний орган, який авторизував регульований суб'єкт із найбільшим загальним балансом у найважливішому фінансовому секторі;

▼ В

- (iv) якщо фінансовий конгломерат є групою без материнської компанії на чолі або в будь-якому іншому випадку завдання координатора виконує компетентний орган, який авторизував регульований суб'єкт із найбільшим загальним балансом у найважливішому фінансовому секторі.

3. В окремих випадках відповідні компетентні органи можуть за спільною згодою відмовитися від критеріїв, згаданих у параграфі 2, якщо їх застосування було би недоцільним з огляду на структуру конгломерату та відносну важливість його діяльності в різних країнах, та призначити координатором інший компетентний орган. У таких випадках, перш ніж ухвалити рішення, компетентні органи повинні надати конгломерату можливість висловити власну думку з приводу такого рішення.

Стаття 11

Завдання координатора

1. Завдання, які повинен виконувати координатор стосовно додаткового нагляду, включають:

- (a) координацію збирання та поширення релевантної або суттєвої інформації на постійній основі та в надзвичайних ситуаціях, у тому числі поширення інформації, яка є важливою для виконання компетентним органом завдання з нагляду згідно із секторальними правилами;
- (b) наглядовий контроль та оцінювання фінансової ситуації фінансового конгломерату;
- (c) оцінювання відповідності правилам щодо достатності капіталу, відповідності концентрації ризиків та внутрішньогрупових операцій, як визначено у статтях 6, 7 та 8;
- (d) оцінювання структури, організації та системи внутрішнього контролю фінансового конгломерату, як визначено у статті 9;
- (e) планування та координація наглядової діяльності на постійній основі та в надзвичайних ситуаціях у співпраці з відповідними залученими компетентними органами;
- (f) інші завдання, заходи та рішення, які доручено координатору згідно з цією Директивою або які впливають із застосування цієї Директиви.

▼ M5

Щоб сприяти додатковому нагляду та запровадити додатковий нагляд на широкій правовій основі, координатор та інші відповідні компетентні органи, а також, за необхідності, інші причетні компетентні органи повинні мати інструменти координування. Інструменти координування можуть покласти додаткові завдання на координатора та визначати процедури для процесу вироблення й ухвалення рішень серед відповідних компетентних органів, згаданих у статтях 3 та 4, статті 5(4), статті 6, статті 12(2) та статей 16 та 18, а також для співпраці з іншими компетентними органами.

Відповідно до статті 8 та процедури, визначеної у статті 56 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно, ЄНО через Спільний комітет повинен розробити настанови, які мають на меті конвергенцію наглядових практик стосовно узгодження інструментів координування нагляду відповідно до статті 131а Директиви 2006/48/ЄС та статті 248(4) Директиви 2009/138/ЄС.

▼ B

2. Якщо координатор потребує інформації, яку вже надано іншому компетентному органу згідно із секторальними правилами, йому слід звернутися до такого органу, коли це можливо, щоб попередити дублювання звітності, подаваної різним органам, залученим до нагляду.

▼ M6

3. Без обмеження можливості делегування окремих наглядових компетенцій та обов'язків, передбачених законодавчими актами Союзу, присутність координатора, якому доручено виконання конкретних завдань із додаткового нагляду за регульованими суб'єктами у складі фінансового конгломерату, не впливає на завдання й обов'язки компетентних органів, передбачені секторальними правилами.

▼ M6

4. Необхідна співпраця згідно з цією секцією та виконання завдань, перерахованих у параграфах 1, 2 та 3 цієї статті та у статті 12, а також, з огляду на вимоги до конфіденційності та право Союзу, належна координація та співпраця з відповідними наглядовими органами

третьої країни, залежно від випадку, відбуваються через колегії, утворені згідно зі статтею 131а Директиви 2006/48/ЄС або статтею 248(2) Директиви 2009/138/ЄС.

Інструменти координації, зазначені в другому підпараграфі параграфа 1, окремо відображають у письмових інструментах щодо координації, ухвалених відповідно до статті 131 Директиви 2006/48/ЄС або статті 248 Директиви 2009/138/ЄС. Координатор як голова колегії, утвореної відповідно до статті 131а Директиви 2006/48/ЄС або статті 248(2) Директиви 2009/138/ЄС, вирішує, які інші компетентні органи беруть участь у засіданні або в будь-якій діяльності такої колегії.

▼В

Стаття 12

Співпраця та обмін інформацією між компетентними органами

1. Компетентні органи, відповідальні за нагляд за регульованими суб'єктами у складі фінансового конгломерату, та компетентний орган, призначений координатором такого фінансового конгломерату, повинні тісно співпрацювати між собою. Без обмеження своїх відповідних обов'язків, визначених у секторальних правилах, ці органи, незалежно від того, чи мають вони осідок у тій самій державі-члені, повинні надавати один одному будь-яку інформацію, яка є суттєвою або релевантною для виконання наглядових завдань інших органів відповідно до секторальних правил та цієї Директиви. У зв'язку з цим компетентні органи та координатор повинні повідомляти за запитом всю релевантну інформацію та повинні повідомляти з власної ініціативи всю суттєву інформацію.

Така співпраця повинна передбачати принаймні збирання інформації та обмін інформацією стосовно такого:

▼М6

(a) організаційно-правова форма, структура управління та організаційна структура групи, у тому числі всі регульовані суб'єкти, нерегульовані дочірні компанії та істотні філії, що належать до фінансового конгломерату, утримувачі істотної участі на кінцевому материнському рівні, а також компетентні органи, відповідальні за нагляд за регульованими суб'єктами у складі групи;

▼В

- (b) стратегічні політики фінансового конгломерату;
- (c) фінансова ситуація фінансового конгломерату, зокрема щодо достатності капіталу, внутрішньогрупових операцій, концентрації ризиків та прибутковості;
- (d) основні акціонери та управління фінансового конгломерату;
- (e) організація, управління ризиками та системи внутрішнього контролю на рівні фінансового конгломерату;
- (f) процедури зі збирання інформації від суб'єктів у складі фінансового конгломерату та верифікації такої інформації;
- (g) несприятливі зміни в регульованих суб'єктах або в інших суб'єктах у складі фінансового конгломерату, які можуть серйозно вплинути на регульовані суб'єкти;

- (h) значні санкції та виняткові заходи, вжиті компетентними органами згідно із секторальними правилами або цією Директивою.

▼M5

Компетентні органи також можуть обмінюватися з перерахованими далі органами інформацією, яка може бути потрібною для виконання їхніх відповідних завдань, стосовно регульованих суб'єктів у складі фінансового конгломерату згідно з положеннями, встановленими в секторальних правилах: центральні банки, Європейська система центральних банків, Європейський центральний банк та Європейська рада із схемних ризиків, — згідно зі статтею 15 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1092/2010 від 24 листопада 2010 року про макропруденційний нагляд Європейського Союзу за фінансовою системою та заснування Європейської Ради із схемних ризиків (¹⁵).

▼B

2. Без обмеження своїх відповідних обов'язків, визначених секторальними правилами, причетні компетентні органи, перш ніж ухвалити рішення, консультуються між собою стосовно зазначених нижче питань, якщо такі рішення є важливими для виконання інших наглядових завдань компетентних органів:

- (a) зміни у структурі акціонерів, організаційній структурі або структурі управління регульованих суб'єктів у складі фінансового конгломерату, які вимагають схвалення або авторизації з боку компетентних органів;
- (b) значні санкції або виняткові заходи, вжиті компетентними органами.

Компетентний орган може вирішити не проводити консультацій в екстрених випадках або коли таке консультування може загрожувати ефективності його рішень. У такому випадку компетентний орган повинен невідкладно інформувати інші компетентні органи.

3. Координатор може закликати компетентні органи держави-члена, в якій материнська компанія має головний офіс та які самостійно не здійснюють додаткового нагляду відповідно до статті 10, звернутися із запитом до материнської компанії стосовно надання будь-якої інформації, яка могла би бути релевантною для виконання їхніх завдань із координування, визначених у статті 11, та передати таку інформацію координатору.

Якщо інформацію, згадану у статті 14(2), уже надано компетентному органу згідно із секторальними правилами, компетентні органи, відповідальні за здійснення додаткового нагляду, можуть звернутися до такого органу для отримання такої інформації.

4. Держави-члени повинні авторизувати обмін інформацією між своїми компетентними органами та між своїми компетентними органами та іншими органами, як зазначено в параграфах 1, 2 та 3. Збирання інформації або володіння інформацією стосовно суб'єкта у складі фінансового конгломерату, який не є регульованим суб'єктом, жодним чином не передбачає, що компетентні органи повинні окремо виконувати наглядову роль стосовно цих суб'єктів.

На інформацію, отриману в рамках додаткового нагляду, та, зокрема, на будь-який обмін інформацією між компетентними органами та між компетентними органами та іншими органами, що передбачений у цій Директиві, поширюються положення про професійну таємницю та повідомлення конфіденційної інформації, ухвалені в секторальних правилах.

▼M5

Стаття 12a

Співпраця та обмін інформацією зі Спільним комітетом

1. Компетентні органи повинні співпрацювати зі Спільним комітетом для цілей цієї Директиви відповідно до Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010.
2. Компетентні органи повинні невідкладно надавати Спільному комітету всю інформацію, необхідну для виконання його обов'язків, відповідно до статті 35 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно.

▼M6

3. Координатори повинні надавати Спільному комітету інформацію, зазначену у статті 9(4) та пункті (а) другого підпараграфа статті 12(1). Спільний комітет повинен надавати компетентним органам доступ до інформації стосовно організаційно-правової форми, структури управління та організаційної структури фінансових конгломератів.

Стаття 12b

Спільні настанови

1. ЄНО через Спільний комітет повинен розробити спільні настанови щодо виконання компетентним органом оцінювання фінансових конгломератів на основі ризиків. Такі настанови, зокрема, повинні забезпечити, щоб оцінювання на основі ризиків охоплювало належні інструменти для оцінювання групових ризиків, яких зазнають фінансові конгломерати.
2. ЄНО через Спільний комітет повинен видати спільні настанови, які би мали на меті розроблення наглядових практик, що передбачають додатковий нагляд за фінансовими холдинговими компаніями змішаного типу для належного доповнення нагляду за групами відповідно до директив 98/78/ЄС та 2009/138/ЄС або, залежно від випадку, консолідованого нагляду відповідно до Директиви 2006/48/ЄС. Такі настанови повинні дозволити охопити наглядом всі відповідні ризики та водночас усунути потенційні наглядові та пруденційні дублювання.

▼B

Стаття 13

Орган управління фінансових холдингових компаній змішаного типу

Держави-члени повинні вимагати від осіб, які фактично керують бізнесом фінансової холдингової компанії змішаного типу, мали достатньо добру репутацію та достатній досвід для виконання таких завдань.

Стаття 14

Доступ до інформації

▼ M5

1. Держави-члени повинні переконатися у відсутності будь-яких правових перешкод у межах своєї юрисдикції, які би перешкоджали фізичним та юридичним особам, які є предметом додаткового нагляду, незалежно від того, чи є вони регульованими суб'єктами, обмінюватися одна з одною будь-якою інформацією, яка була би релевантною для цілей додаткового нагляду, та обмінюватися інформацією відповідно до цієї Директиви та з ЄНО відповідно до статті 35 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно, за необхідності через Спільний комітет.

▼ B

2. Держави-члени повинні передбачити, щоб при прямому або опосередкованому зверненні до суб'єктів у складі фінансового конгломерату, незалежно від того, чи є вони регульованими суб'єктами, їхні компетентні органи, відповідальні за здійснення додаткового нагляду, мали доступ до будь-якої інформації, яка була би релевантною для цілей додаткового нагляду.

Стаття 15

Верифікація

Якщо при застосуванні цієї Директиви компетентні органи бажають в окремих випадках верифікувати інформацію стосовно регульованого або нерегульованого суб'єкта, який є частиною фінансового конгломерату та розташований в іншій державі-члені, вони повинні звернутися до компетентних органів такої іншої держави-члена з проханням виконати таку верифікацію.

Органи, які отримують такий запит, повинні в межах своїх компетенцій відреагувати на такий запит або шляхом проведення верифікації самостійно, або шляхом надання дозволу аудиторю або експерту виконати таку верифікацію, або шляхом надання дозволу органу, який подав запит, виконати таку верифікацію самостійно.

Компетентний орган, який подав запит, за бажанням може взяти участь у верифікації, якщо він не виконує таку верифікацію самостійно.

Стаття 16

Правозастосовні заходи

Якщо регульовані суб'єкти у фінансовому конгломераті не відповідають вимогам, зазначеним у статтях 6–9, або, якщо вони відповідають таким вимогам, але їхня платоспроможність, тим не менше, під загрозою, або якщо внутрішньогрупові операції або концентрації ризиків становлять загрозу для фінансового становища регульованих суб'єктів, повинні бути здійснені необхідні заходи для якнайшвидшого виправлення ситуації:

- координатором стосовно фінансової холдингової компанії змішаного типу;
- компетентними органами стосовно регульованих суб'єктів; для цього координатор повинен поінформувати такі компетентні органи про свої висновки.

▼ M5

Без обмеження статті 17(2) держави-члени можуть визначити, яких заходів можуть вжити компетентні органи стосовно фінансової холдингової компанії змішаного типу. Відповідно до статей 16 та 56 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно ЄНО через Спільний комітет може розробити настанови щодо заходів стосовно фінансових холдингових компаній змішаного типу.

▼В

Залучені компетентні органи, в тому числі координатор, у відповідних випадках повинні координувати свої дії зі здійснення нагляду.

Стаття 17

Додаткові повноваження компетентних органів

1. До подальшої гармонізації секторальних правил держави-члени повинні передбачити, щоб їхні компетентні органи мали повноваження вживати будь-яких наглядових заходів, які вони вважатимуть необхідними для уникнення або врегулювання відхилення від секторальних правил регульованими суб'єктами у фінансовому конгломераті.
2. Без обмеження положень свого кримінального права держави-члени повинні забезпечити, щоб санкції або заходи, спрямовані на припинення спостережуваних порушень або причин таких порушень, могли бути накладені на фінансові холдингові компанії змішаного типу або на їхніх чинних керівників, які порушують закони, підзаконні нормативно-правові акти або адміністративні положення, які імплементують цю Директиву. У деяких випадках такі заходи можуть вимагати втручання судів. Компетентні органи повинні тісно співпрацювати для забезпечення того, щоб такі санкції або заходи призводили до бажаних результатів.

СЕКЦІЯ 4

ТРЕТІ КРАЇНИ

Стаття 18

▼М6

Материнські компанії у третій країні

▼М5

1. Без обмеження секторальних правил, якщо застосовна стаття 5(3), компетентні органи повинні верифікувати, чи регульовані суб'єкти, материнська компанія яких має головний офіс у третій країні, є предметом нагляду з боку компетентного органу третьої країни, що є еквівалентним тому, що передбачений цією Директивою про додатковий нагляд за регульованими суб'єктами, зазначеними у статті 5(2). Таку верифікацію виконує компетентний орган, який був би координатором, якби були застосовні критерії, визначені у статті 10(2), за запитом материнської компанії або будь-якого з регульованих суб'єктів, авторизованих у Союзі, або з власної ініціативи.

Компетентний орган повинен проконсультуватися з іншими відповідними компетентними органами та повинен докласти всіх зусиль для дотримання будь-яких застосовних настанов,

підготовлених через Спільний комітет відповідно до статей 16 та 56 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно.

▼M5

1а. Якщо компетентний орган не згоден із рішенням, ухваленим іншим відповідним компетентним органом згідно з параграфом 1, застосовуватимуть статтю 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламент (ЄС) № 1094/2010 та Регламент (ЄС) № 1095/2010 відповідно.

▼B

2. За відсутності еквівалентного нагляду, зазначеного в параграфі 1, держави-члени повинні застосовувати до регульованих суб'єктів за аналогією положення стосовно додаткового нагляду за регульованими суб'єктами, зазначеними у статті 5(2). Як альтернатива компетентні органи можуть застосувати один із методів, визначених у параграфі 3.

▼M6

3. Компетентні органи можуть застосувати інші методи, які би забезпечили належний додатковий нагляд за регульованими суб'єктами у складі фінансового конгломерату. Такі методи повинні бути погоджені координатором за результатами консультацій із іншими відповідними компетентними органами. Компетентні органи можуть, зокрема, вимагати створення фінансової холдингової компанії змішаного типу з головним офісом у Союзі та застосування цієї Директиви до регульованих суб'єктів у складі фінансового конгломерату, очолюваного такою холдинговою компанією. Компетентні органи повинні забезпечити, щоб такі методи сприяли досягненню цілі додаткового нагляду згідно з цією Директивою, та повідомляти про це інші залучені компетентні органи та Комісію.

Стаття 19

Співпраця з компетентними органами третьої країни

Статтю 39(1) та (2) Директиви 2006/48/ЄС, статтю 10а Директиви 98/78/ЄС та статтю 264 Директиви 2009/138/ЄС застосовують *mutatis mutandis* до переговорів із приводу договорів із однією або декількома третіми країнами стосовно засобів здійснення додаткового нагляду за регульованими суб'єктами у складі фінансового конгломерату.

▼B

ГЛАВА III

▼M6

ДЕЛЕГОВАНІ АКТИ ТА ІМПЛЕМЕНТАЦІЙНІ ІНСТРУМЕНТИ

Стаття 20

Повноваження, надані Комісії

Комісію уповноважено ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 21с стосовно технічних адаптацій, які повинні бути внесені до цієї Директиви в таких напрямках:

- (a) точніше формулювання термінів та означень, установлених у статті 2, для врахування змін на фінансових ринках для застосування цієї Директиви;
- (b) узгодження термінології і структури термінів та означень у цій Директиві відповідно до подальших актів Союзу щодо регульованих суб'єктів і суміжних питань;
- (c) точніше визначення методів розрахунку, визначених у додатку I, для врахування змін на фінансових ринках і пруденційних технік.

Такі заходи не включають предмету повноважень, делегованих і наданих Комісії стосовно позицій, перерахованих у статті 21а.

▼В

Стаття 21

Комітет

1. Комісії надає допомогу Комітет із фінансових конгломератів, далі — «Комітет».

▼M6 —————

▼M5

4. ЄНО через Спільний комітет може надати загальні настанови щодо ймовірності сприяння інструментами додаткового нагляду з боку компетентних органів у третій країні досягнення цілей додаткового нагляду, визначених у цій Директиві стосовно регульованих суб'єктів у складу фінансового конгломерату, який очолює суб'єкт, що має головний офіс у третій країні. Спільний комітет переглядає будь-які такі настанови та враховує будь-які зміни в додатковому нагляді, який здійснюють такі компетентні органи.

▼M6 —————

▼В

6. Держави-члени повинні повідомляти Комітет про принципи, які вони застосовують стосовно нагляду за внутрішньогруповими операціями та концентрацією ризиків.

▼M5

Стаття 21а

Технічні стандарти

1. Щоб забезпечити послідовну гармонізацію цієї Директиви, ЄНО відповідно до статті 56 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно можуть розробити проекти регуляторних технічних стандартів стосовно:

- (a) статті 2(11), щоб уточнити застосування статті 17 Директиви Ради 78/660/ЄЕС у контексті цієї Директиви;
- (b) статті 2(17), щоб встановити процедури або критерії для визначення «відповідних компетентних органів»;
- (c) статті 3(5), щоб визначити альтернативні параметри для ідентифікації фінансового конгломерату;

▼M6

- (d) статті 6(2), щоб забезпечити універсальний формат (із інструкціями) дат звітування та визначення частоти та, у відповідних випадках, дат звітування.

▼M5

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені в першому підпараграфі, згідно з процедурою, встановленою у статтях 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно.

▼M6

1а. Щоб забезпечити узгоджене застосування статей 2, 7 та 8 додатка II, ЄНО через Спільний комітет повинен розробити проекти регуляторних технічних стандартів для забезпечення точнішого формулювання означень у статті 2 та для координування положень, ухвалених відповідно до статей 7 та 8 додатка II.

Спільний комітет подає такі проекти регуляторних технічних стандартів Комісії до 1 січня 2015 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені в першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно.

▼M5

2. Щоб забезпечити уніфіковані умови застосування цієї Директиви, ЄНО відповідно до статті 56 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно можуть розробити проекти імплементаційних технічних стандартів стосовно:

▼M7 _____

▼M5

- (b) статті 7(2), щоб забезпечити уніфіковані умови застосування процедур включення позицій, які охоплені означенням терміна «концентрації ризиків», до предмету наглядового контролю, згаданого у другому підпараграфі статті 7(2);
- (c) статті 8(2), щоб забезпечити уніфіковані умови застосування процедур включення позицій, які охоплені означенням терміна «внутрішньогрупові операції», до предмету наглядового контролю, згаданого у третьому підпараграфі статті 8(2).

Комісія уповноважена ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту ЄС № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно.

▼M7

3. Щоб забезпечити узгоджене застосування методів розрахунку, перерахованих у частині II додатка I до цієї Директиви, у поєднанні зі статтею 49(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013 і статтею 228(1) Директиви 2009/138/ЄС, проте без обмеження статті 6(4) цієї Директиви, ЄНО через Спільний комітет повинен розробити проекти регуляторних технічних стандартів стосовно статті 6(2) цієї Директиви.

ЄКА подає такі проекти регуляторних технічних стандартів Комісії за п'ять місяців до дати застосування, зазначеної у статті 309(1) Директиви 2009/138/ЄС.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені в першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно.

▼ М6

Стаття 21b

Спільні настанови

ЄНО через Спільний комітет повинен видавати спільні настанови, згадані у статті 3(8), статті 7(5), статті 8(5), статті 9(6), третьому підпараграфі статті 11(1), статті 12b та статті 21(4), згідно з процедурою, визначеною у статті 56 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламентом (ЄС) № 1094/2010 та Регламентом (ЄС) № 1095/2010 відповідно.

Стаття 21c

Здійснення делегованих повноважень

1. Повноваження ухвалювати делеговані акти надано Комісії відповідно до умов, викладених у цій статті.
2. Делеговані повноваження, зазначені у статті 20, надають Комісії на чотирирічний період, починаючи з 9 грудня 2011 року. Комісія складає звіт про виконання делегованих повноважень не пізніше ніж за 6 місяців до закінчення такого чотирирічного періоду. Делеговані повноваження автоматично подовжуються на періоди такої ж тривалості, якщо Європейський Парламент або Рада не висловлюють заперечення щодо такого подовження не пізніше ніж за три місяці до кінця кожного такого періоду.
3. Делеговані повноваження, зазначені в статті 20, можуть бути у будь-який час відкликані Європейським Парламентом або Радою. Рішення про відкликання припиняє делеговані повноваження, зазначені в такому рішенні. Воно набуває чинності у день, наступний після дня публікації рішення в *Офіційному віснику Європейського Союзу*, або в пізнішу дату, вказану в самому рішенні. Воно не впливає на чинність будь-яких уже введених в дію делегованих актів.
4. Після ухвалення делегованого акта Комісія повинна одночасно повідомити про це Європейський Парламент і Раду.
5. Делегований акт, ухвалений відповідно до статті 20, набуває чинності, лише якщо з боку Європейського Парламенту чи Ради впродовж трьох місяців із дати повідомлення Європейського Парламенту й Ради про цей акт не було висловлено жодних заперечень або якщо ще до закінчення цього періоду і Європейський Парламент, і Рада повідомили Комісію, що вони не заперечуватимуть. Такий строк продовжують іще на три місяці за ініціативою Європейського Парламенту або Ради.

▼ В

ЗМІНИ ДО ІСНУЮЧИХ ДИРЕКТИВ

▼M4 _____

▼B

Стаття 23

Зміни до Директиви 79/267/ЄЕС

До Директиви 79/267/ЄС вносять такі зміни: 1.

текст доповнити статтею такого змісту:

«Стаття 12a

1. З компетентними органами інших відповідних держав-членів повинні бути проведені консультації до надання авторизації компанії зі страхування життя, яка є:

- (a) дочірньою компанією страхової компанії, авторизованої в іншій державі-члені; або
- (b) дочірньою компанією материнської компанії страхової компанії, авторизованої в іншій державі-члені; або
- (c) контрольованою тією самою фізичною або юридичною особою, що контролює страхову компанію, авторизовану в іншій державі-члені.

2. З компетентним органом відповідної держави-члена, відповідальним за нагляд за кредитними установами або інвестиційними фірмами, повинні бути проведені консультації до надання авторизації компанії зі страхування життя, яка є:

- (a) дочірньою компанією кредитної установи або інвестиційної фірми, авторизованої у Співтоваристві; або
- (b) дочірньою компанією материнської компанії кредитної установи або інвестиційної фірми, авторизованої у Співтоваристві; або
- (c) контрольованою тією самою фізичною або юридичною особою, що контролює кредитну установу або інвестиційну фірму, авторизовану у Співтоваристві.

3. Відповідні компетентні органи, зазначені у параграфах 1 і 2, повинні, зокрема, консультиватися один із одним при оцінюванні відповідності акціонерів, а також репутації і досвіду директорів, які беруть участь в управлінні іншим суб'єктом тієї самої групи. Вони повинні повідомляти один одного про будь-яку інформацію стосовно придатності акціонерів та репутації і досвіду директорів, що має значення для інших відповідних компетентних органів при наданні авторизації, а також при здійсненні регулярного оцінювання дотримання умов роботи».

2. текст статті 18(2) доповнити такими параграфами:

«Наявна маржа платоспроможності зменшується на суму таких статей:

- (a) участь страхових компаній у:

— страхових компаніях у розумінні статті 6 цієї Директиви, статті 6 Директиви 73/239/ЄЕС (

^{*1}

^{*2}

) або статті 1(b) Директиви Європейського Парламенту і Ради 98/78/ЄС (),

- перестрахових компаніях у розумінні статті 1(с) Директиви 98/78/ЄС,
- страхових холдингових компаніях у розумінні статті 1(i) Директиви 98/78/ЄС,
- кредитних установ та фінансових установ у розумінні статті 1(1) та (5) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2000/12/ЄС (^{*3}),
- інвестиційних фірмах та фінансових установ у розумінні статті 1(2) Директиви 93/22/ЄС (^{*4}) та статей 2(4) та 2(7) Директиви 93/6/ЄС (^{*5});

(b) кожна з перерахованих нижче статей, які страхова компанія утримує стосовно суб'єктів, які визначено в пункті (a) та в яких вона утримує участь:

- інструменти, зазначені в параграфі 3,
- інструменти, зазначені у статті 16(3) Директиви 73/239/ЄС,
- субординовані вимоги та інструменти, зазначені у статті 35 та статті 36(3) Директиви 2000/12/ЄС.

Якщо акції в іншій кредитній установі, інвестиційній фірмі, фінансовій установі, страховій або перестраховій компанії або страховій холдинговій компанії утримують тимчасово для цілей операції з надання фінансової допомоги, розробленої для реорганізації та порятунку такого суб'єкта, компетентний орган може відмовитися від положень про вирахування, зазначених у пунктах (a) та (b) третього підпараграфа.

Як альтернатива вирахуванню позицій, які зазначені в пунктах (a) та (b) третього підпараграфа та які страхова компанія утримує в кредитних установах, інвестиційних фірмах та фінансових установах, держави-члени можуть дозволити своїм страховим компаніям застосовувати *mutatis mutandis* методи 1, 2 або 3 додатка I до Директиви Європейського Парламенту і Ради 2002/87/ЄС від 16 грудня 2002 року про додатковий нагляд за кредитними установами, страховими компаніями та інвестиційними фірмами у складі фінансового конгломерату (^{*6}). Метод 1 (консолідація бухгалтерської звітності) застосовують, лише якщо компетентний орган упевнений у рівні інтегрованого управління та внутрішнього контролю стосовно суб'єктів, які належали би до периметру консолідації. Обраний метод повинен застосовуватися у послідовний спосіб протягом тривалого часу.

Держави-члени можуть передбачити, що для розрахунку маржі платоспроможності, передбаченої цією Директивою, страховим компаніям, які є предметом додаткового нагляду відповідно до Директиви 98/78/ЄС або додаткового нагляду відповідно до Директиви 2002/87/ЄС, не потрібно вираховувати позиції, які зазначені в пунктах (a) та (b) третього підпараграфа та які утримують у кредитних установах, інвестиційних фірмах, фінансових установах, страхових або перестрахових компаніях або страхових холдингових компаніях, які є предметом додаткового нагляду.

Для цілей вирахування участі, зазначеної у цьому параграфі, «участь» означає участь в розумінні статті 1(f) Директиви 98/78/ЄС.

▼M4 _____

▼B

Зміни до Директиви 92/96/ЄЕС

До Директиви 92/96/ЄЕС внести такі зміни:

1. статтю 14 доповнити параграфом такого змісту:

«1а. Якщо набувач участі, згаданих у параграфі 1, є страховою компанією, кредитною установою або інвестиційною фірмою, авторизованою в іншій державі-члені, або материнською компанією такого суб'єкта, або фізичною чи юридичною особою, яка контролює такий суб'єкт, та якщо в результаті такого придбання компанія, в якій набувач пропонує утримувати участь, стала би дочірньою компанією або опинилася би під контролем набувача, оцінюванню такого придбання повинні передувати попередні консультації, зазначені у статті 12а Директиви 79/267/ЄЕС».

2. статтю 15(5с) викласти в такій редакції:

«5с. Ця стаття не перешкоджає компетентному органу передавати

— центральним банкам та іншим органам, що виконують подібну функцію як монетарні органи,

— у відповідних випадках іншим органам публічної влади, відповідальним за нагляд за платіжними системами, інформацію, призначену для виконання свого завдання, та не перешкоджає таким органам повідомляти таку інформацію компетентним органам, якої вони можуть потребувати для цілей параграфу 4. На інформацію, отриману в цьому контексті, поширюються умови професійної таємниці, встановлені в цій статті».

Стаття 26

Зміни до Директиви 93/6/ЄЕС

У статті 7(3) Директиви 93/6/ЄЕС перший та другий абзаци викласти в такій редакції:

«— «фінансова холдингова компанія» означає фінансову установу, дочірні компанії якої є виключно, або переважно інвестиційними фірмами або іншими фінансовими установами, з яких принаймні одна є інвестиційною фірмою, і яка не є фінансовою холдинговою компанією змішаного типу в розумінні Директиви Європейського Парламенту і Ради 2002/87/ЄС від 16 грудня 2002 року про додатковий нагляд за кредитними установами, страховими компаніями та інвестиційними фірмами у складі фінансового конгломерату (*7),

— «холдингова компанія зі змішаною діяльністю» означає материнську компанію, яка не є фінансовою холдинговою компанією, інвестиційною фірмою або фінансовою холдинговою компанією змішаного типу в розумінні Директиви 2002/87/ЄС та дочірні компанії якої включають щонайменше одну інвестиційну фірму.

Стаття 27

Зміни до Директиви 93/22/ЄЕС

До Директиви 93/22/ЄЕС внести такі зміни:

1. статтю 6 доповнити такими параграфами:

«З компетентним органом відповідної держави-члена, відповідальним за нагляд за кредитними установами або страховими компаніями, повинні бути проведені консультації до надання авторизації інвестиційній фірмі, яка є:

- (a) дочірньою компанією кредитної установи або страхової компанії, авторизованої у Співтоваристві; або
- (b) дочірньою компанією материнської компанії кредитної установи або страхової компанії, авторизованої у Співтоваристві; або
- (c) контрольованою тією самою фізичною або юридичною особою, що контролює кредитну установу або страхову компанію, авторизовану у Співтоваристві.

Відповідні компетентні органи, зазначені в першому та другому параграфі, повинні, зокрема, консультуватися один із одним при оцінюванні відповідності акціонерів, а також репутації і досвіду директорів, які беруть участь в управлінні іншим суб'єктом тієї самої групи. Вони повинні повідомляти один одного про будь-яку інформацію стосовно придатності акціонерів та репутації і досвіду директорів, що має значення для інших відповідних компетентних органів при наданні авторизації, а також при здійсненні регулярного оцінювання дотримання умов роботи».

2. статтю 9(2) викласти в такій редакції:

«2. Якщо набувач участі, згаданої у параграфі 1, є інвестиційною фірмою, кредитною установою або страховою компанією, авторизованою в іншій державі-члені, або материнською компанією інвестиційної фірми, кредитної установи або страхової компанії, авторизованої в іншій державі-члені, або фізичною чи юридичною особою, яка контролює таку інвестиційну фірму, кредитну установу або страхову компанію, авторизовану в іншій державі-члені, та якщо в результаті такого придбання компанія, в якій набувач пропонує придбати участь, стала би дочірньою компанією набувача або опинилася би під його контролем, оцінюванню такого придбання повинні передувати попередні консультації, передбачені у статті 6».

▼M4 _____

▼B

Стаття 29

Зміни до Директиви 2000/12/ЄС

До Директиви 2000/12/ЄС внести такі зміни:

▼M2 _____

▼B

3. статтю 16(2) викласти в такій редакції:

«2. Якщо набувач участі, згаданих у параграфі 1, є кредитною установою, страховою компанією або інвестиційною фірмою, авторизованою в іншій державі-члені, або материнською компанією такої кредитної установи, страхової компанії або інвестиційної фірми, авторизованої в іншій державі-члені, або фізичною чи юридичною особою, яка контролює таку кредитну установу, страхову компанію або інвестиційну фірму, авторизовану

в іншій державі-члені, та якщо в результаті такого придбання установа, в якій набувач пропонує утримувати участь, стала би дочірньою компанією або опинилася би під контролем набувача, оцінюванню такого придбання повинні передувати попередні консультації, зазначені у статті 12».

▼M2 _____

▼B

ГЛАВА V

КОМПАНІЇ З УПРАВЛІННЯ АКТИВАМИ

Стаття 30

Компанії з управління активами

▼M6

До подальшого узгодження секторальних правил держави-члени повинні передбачити включення компаній із управління активами:

- (a) у предмет консолідованого нагляду за кредитними установами та інвестиційними фірмами або в предмет додаткового нагляду за страховими компаніями у складі страхової групи;
- (b) якщо група є фінансовим конгломератом, у предмет додаткового нагляду в розумінні цієї Директиви; та
- (c) у рамках процесу ідентифікації відповідно до статті 3(2).

▼B

Для застосування першого параграфу держави-члени повинні передбачити або уповноважити своїх компетентних органів вирішити, згідно з якими секторальними правилами (для банківського сектора, страхового сектора або сектора інвестиційних послуг) компанії з управління активами повинні бути включені до предмету консолідованого та/або додаткового нагляду, згаданого у пункті (a) першого параграфу. Для цілей цього положення відповідні секторальні правила стосовно форми та міри включення фінансових установ (якщо компанії з управління активами є предметом консолідованого нагляду за кредитними установами та інвестиційними фірмами) та перестрахових компаній (якщо компанії з управління активами є предметом додаткового нагляду за страховими компаніями) застосовують *mutatis mutandis* до компаній із управління активами. Для цілей додаткового нагляду, згаданого в пункті (b) першого параграфу, компанію з управління активами вважають частиною того сектора, до якого її віднесено на підставі (a) першого параграфу.

Якщо компанія з управління активами є частиною фінансового конгломерату, будь-яке покликання на поняття регульованого суб'єкта та будь-яке покликання на поняття компетентних органів для цілей цієї Директиви розуміють, таким чином, як таке, що охоплює, відповідно, компанії з управління активами та компетентні органи, відповідальні за нагляд за

компаніями з управління активами. Це стосується *mutatis mutandis* груп, зазначених у пункті (а) першого параграфа.

▼М6

Стаття 30а

Керуючі альтернативними інвестиційними фондами

1. До подальшого узгодження секторальних правил держави-члени повинні передбачити включення керуючих альтернативними інвестиційними фондами:

- (а) у предмет консолідованого нагляду за кредитними установами та інвестиційними фірмами або в предмет додаткового нагляду за страховими компаніями у складі страхової групи;
- (б) якщо група є фінансовим конгломератом, у предмет додаткового нагляду в розумінні цієї Директиви; та
- (с) у рамках процесу ідентифікації відповідно до статті 3(2).

2. Для застосування параграфу 1 держави-члени повинні визначити або уповноважити своїх компетентних органів вирішити, згідно з якими секторальними правилами (для банківського сектора, страхового сектора або сектора інвестиційних послуг) керуючі альтернативними інвестиційними фондами повинні були включені до предмету консолідованого та/або додаткового нагляду, згаданого у пункті (а) параграфу 1. Для цілей цього параграфу відповідні секторальні правила стосовно форми та міри включення фінансових установ застосовують *mutatis mutandis* до керуючих альтернативними інвестиційними фондами. Для цілей додаткового нагляду, згаданого в пункті (б) параграфу 1, керуючого альтернативним інвестиційним фондом вважають частиною того сектора, до якого її віднесено на підставі пункту (а) параграфу 1.

Якщо керуючий альтернативним інвестиційним фондом є частиною фінансового конгломерату, покликання на поняття регульованих суб'єктів, компетентних органів та відповідних компетентних органів для цілей цієї Директиви розуміють, таким чином, як таке, що охоплює, відповідно, керуючих альтернативними інвестиційними фондами та компетентні органи, відповідальні за нагляд за керуючими альтернативними інвестиційними фондами. Це стосується *mutatis mutandis* груп, зазначених у пункті (а) параграфу 1.

▼В

ГЛАВА VI

ПЕРЕХІДНІ ТА ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 31

Звіти Комісії

1. До 11 серпня 2007 року Комісія повинна подати Комітету з фінансових конгломератів, згаданому у статті 21, звіт про практики держав-членів та, за необхідності, про потребу подальшої гармонізації, стосовно

- включення компаній із управління активами в предмет нагляду за групами,
- вибору та застосування методів розрахунку достатності капіталу, визначених у додатку I,
- означення значних внутрішньогрупових операцій та значної концентрації ризиків, а також нагляду за внутрішньогруповими операціями та концентрацією ризиків, згаданих у додатку II, зокрема стосовно запровадження кількісних лімітів та якісних вимог для цієї цілі,
- проміжки часу, через які фінансові конгломерати повинні виконувати розрахунки вимог до достатності капіталу, визначених у статті 6(2), та звітувати координатору про значну концентрацію ризиків, визначену у статті 7(2).

Комісія повинна проводити консультації з Комітетом, перш ніж подавати свої пропозиції.

2. Протягом одного року після укладення договору на міжнародному рівні про правила усунення подвійного джирингу власних коштів у фінансових групах Комісія повинна визначити, яким чином привести положення цієї Директиви у відповідність із такими міжнародними договорами, та, за необхідності, внести відповідні пропозиції.

Стаття 32

Транспозиція

Держави-члени повинні до 11 серпня 2004 року ввести в дію закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для дотримання вимог цієї Директиви. Вони повинні негайно поінформувати про них Комісію.

Держави-члени можуть передбачити, що положення, зазначені в першому підпараграфі, спершу повинні бути застосовані до нагляду за звітністю за фінансовий рік, що починаються 1 січня 2005 року або протягом календарного 2005 року.

Коли держави-члени ухвалюють такі інструменти, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційної публікації. Методи здійснення такого покликання визначають держави-члени.

Стаття 33

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності у день її публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 34

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

ДОДАТОК I

ДОСТАТНІСТЬ КАПІТАЛУ

Розрахунок додаткових вимог до доступності капіталу регульованих осіб у складі фінансового конгломерату, згаданих у статті 6(1), виконують згідно з технічними принципами та з використанням одного з методів, описаних у цьому додатку.

Без обмеження положень наступного параграфу держави-члени повинні дозволити своїм компетентним органам, якщо такі органи приймають на себе роль координатора стосовно конкретного фінансового конгломерату, вирішувати, за результатами консультації з іншими відповідними компетентними органами та самого конгломерату, який метод такий фінансовий конгломерат повинен застосовувати.

Держави-члени можуть вимагати виконання розрахунку за одним конкретним методом із-поміж тих, що описані в цьому додатку, якщо фінансовий конгломерат очолює регульований суб'єкт, який було авторизовано в такій державі-члені. Якщо фінансовий конгломерат не очолює регульований суб'єкт у розумінні статті 1, держави-члени повинні авторизувати застосування будь-якого з методів, описаних у цьому додатку, крім ситуацій, коли відповідні компетентні органи розташовані в тій самій державі-члені: в такому випадку така держава-член може вимагати застосування одного з методів.

I. Технічні принципи

1. Міра і форма розрахунку додаткових вимог до доступності капіталу

Незалежно від використаного методу, якщо суб'єкт є дочірньою компанією та має дефіцит платоспроможності або, у випадку з нерегульованим суб'єктом фінансового сектора, номінальний дефіцит платоспроможності, потрібно враховувати загальний дефіцит платоспроможності дочірньої компанії. Якщо в такому випадку, на думку координатора, відповідальність материнської компанії, яка володіє часткою капіталу, чітко й недвозначно обмежена такою часткою капіталу, координатор може надати дозвіл враховувати дефіцит платоспроможності дочірньої компанії на пропорційній основі.

Якщо між суб'єктами у фінансовому конгломераті не існує капітальних зв'язків, координатор за результатами консультацій із іншими відповідними компетентними органами повинен визначити, яку пропорційну частку враховувати, беручи до уваги відповідальність, яку створюють існуючі відносини.

2. Інші технічні принципи

Незалежно від використаного методу розрахунку додаткових вимог до достатності капіталу регульованих суб'єктів у складі фінансового конгломерату, встановлених у секції II цього додатка, координатор та за необхідності інші причетні компетентні органи повинні забезпечити застосування таких принципів:

- (i) багаторазове використання елементів, прийнятних для розрахунку власних коштів на рівні фінансового конгломерату (багаторазовий джиринг), а також будь-яке невідповідне внутрішньогрупове створення власних коштів не повинні бути допущені; щоб забезпечити уникнення багаторазового джирингу та внутрішньогрупового створення власних коштів, компетентні органи повинні застосовувати за аналогією відповідні принципи, встановлені у відповідних секторальних правилах;

- (ii) до подальшої гармонізації секторальних правил вимоги до платоспроможності для кожного окремого фінансового сектора, представленого у фінансовому конгломераті, покривають елементи власних коштів згідно з відповідними секторальними правилами; за наявності дефіциту власних коштів на рівні фінансового конгломерату лише елементи власних коштів, які є прийнятними згідно із секторальними правилами кожного із секторів (міжсекторальний капітал), кваліфікують як такі, що підлягають верифікації відповідності додатковим вимогам до платоспроможності; якщо секторальні правила передбачають ліміти щодо прийнятності певних інструментів власних коштів, які кваліфікують як міжсекторальний капітал, такі ліміти застосовували би *mutatis mutandis* при розрахунку власних коштів на рівні фінансового конгломерату;

при розрахунку власних коштів на рівні фінансового конгломерату компетентні органи також повинні враховувати ефективність оборотності та доступність власних коштів у різних юридичних осіб у межах групи, беручи до уваги цілі правил щодо достатності капіталу;

якщо, у випадку з нерегульованим суб'єктом фінансового сектора, вимогу до номінальної платоспроможності розраховують відповідно до секції II цього додатка, вимога до номінальної платоспроможності означає вимогу до капіталу, яку такий суб'єкт мав би виконувати згідно з відповідними секторальними правилами таким чином, ніби він є регульованим суб'єктом цього конкретного фінансового сектора; у випадку з компаніями з управління активами вимога до платоспроможності означає вимогу до капіталу, визначену у статті 5a(1)(a) Директиви 85/611/ЄЕС; вимогу до номінальної платоспроможності фінансової холдингової компанії змішаного типу розраховують згідно з секторальними правилами найважливішого фінансового сектора у фінансовому конгломераті.

II. Технічні методи розрахунку

Метод 1: метод «консолідація бухгалтерської звітності»

Розрахунок додаткових вимог до доступності капіталу регульованих осіб у складі фінансового конгломерату виконують на основі консолідованої звітності.

Додаткові вимоги до достатності капіталу повинні бути розраховані як різниця між:

- (i) власними коштами фінансового конгломерату, розрахованими на основі консолідованої позиції групи; прийнятними є ті елементи, які кваліфікують згідно з відповідними секторальними правилами; та
- (ii) сумою вимог до платоспроможності для кожного окремого фінансового сектора, представленого у групі; вимоги до платоспроможності для кожного окремого фінансового сектора розраховують згідно з відповідними секторальними правилами.

Згаданими секторальними правилами є, зокрема, глава 3 розділу V Директиви 2000/12/ЄС стосовно кредитних установ, Директива 98/78/ЄС стосовно страхових компаній та Директива 93/6/ЄЕС стосовно кредитних установ та інвестиційних фірм.

У випадку з нерегульованими суб'єктами фінансового сектора, яких не включено до зазначених вище розрахунків вимог до секторальної платоспроможності, розраховують номінальну вимогу до платоспроможності.

Різниця не повинна бути від'ємною величиною.

Метод 2: метод «вирахування та агрегація»

Розрахунок додаткових вимог до доступності капіталу регульованих осіб у складі фінансового конгломерату виконують на основі звітності кожного із суб'єктів у складі групи.

Додаткові вимоги до достатності капіталу повинні бути розраховані як різниця між:

- (i) сумою власних коштів кожного регульованого та нерегульованого суб'єкта фінансового сектора у складі фінансового конгломерату; прийнятними є ті елементи, які кваліфікують згідно з відповідними секторальними правилами; та
- (ii) сума

— вимог до платоспроможності для кожного регульованого та нерегульованого суб'єкта фінансового сектора у складі групи; вимоги до платоспроможності розраховують згідно з відповідними секторальними правилами, та

— балансової вартості участі в інших суб'єктах у складі групи.

У випадку з нерегульованими суб'єктами фінансового сектора розраховують номінальну вимогу до платоспроможності. Власні кошти та вимоги до платоспроможності повинні бути враховані з точки зору їхньої пропорційної частки, як передбачено у статті 6(4), та відповідно до секції I цього додатка.

Різниця не повинна бути від'ємною величиною.

▼ М6

Метод 3: комбінований метод

Компетентні органи можуть дозволити комбінувати метод 1 та метод 2.

▼ В

ДОДАТОК II

ТЕХНІЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ ПОЛОЖЕНЬ ПРО ВНУТРІШНЬОГРУПОВІ ОПЕРАЦІЇ ТА КОНЦЕНТРАЦІЮ РИЗИКІВ

Координатор за результатами консультацій із іншими відповідними компетентними органами повинен визначити тип операцій та ризики, про які регульовані суб'єкти у складі конкретного фінансового конгломерату повинні звітувати відповідно до положень статті 7(2) та статті 8(2) про звітування про внутрішньогрупові операції та концентрацію ризиків. Визначаючи тип операцій і ризиків або надаючи висновок щодо них, координатор та відповідні компетентні органи враховують конкретну групу та структуру управління ризиками фінансового конгломерату. Щоб ідентифікувати значні внутрішньогрупові операції та значну концентрацію ризиків, які підлягають звітуванню згідно з положеннями статей 7 та 8, координатор за результатами консультацій із іншими відповідними компетентними органами та самим конгломератом повинен визначити належні порогові значення на основі регуляторних власних коштів та/або технічних резервів.

При перегляді внутрішньогрупових операцій та концентрації ризиків координатор повинен, зокрема, здійснювати моніторинг можливого ризику ланцюгової реакції у складі фінансового конгломерату, ризику конфлікту інтересів, ризику ухилення від секторальних правил та рівня або обсягу ризиків.

Держави-члени можуть дозволити своїм компетентним органам застосовувати на рівні фінансового конгломерату положення про секторальні правила щодо внутрішньогрупових операцій та концентрацію ризиків, зокрема для уникнення ухилення від секторальних правил.

(¹) Директива Європейського Парламенту і Ради 2002/83/ЄС від 5 листопада 2002 року про страхування життя (ОВ L 345, 19.12.2002, с. 1).

(²) Директива Європейського Парламенту і Ради 2004/39/ЄС від 21 квітня 2004 року про ринки фінансових інструментів (ОВ L 145, 30.04.2004, с. 1).

(³) Директива Європейського Парламенту і Ради 2005/68/ЄС від 16 листопада 2005 року про перестраховання (ОВ L 323, 09.12.2005, с. 1).

(⁴) Директива Європейського Парламенту і Ради 2006/48/ЄС від 14 червня 2006 року про започаткування та ведення діяльності кредитних установ (ОВ L 177, 30.06.2006, с. 1).

(⁵) Директива Європейського Парламенту і Ради 2009/65/ЄС від 13 липня 2009 року про узгодження законів, підзаконних нормативно-правових актів і адміністративних положень щодо інститутів колективного інвестування в обігові цінні папери (UCITS) (ОВ L 302, 17.11.2009, с. 32).

(⁶) Директива Європейського Парламенту і Ради 2009/138/ЄС від 25 листопада 2009 року про започаткування та ведення діяльності у сфері страхування і перестраховання (Платоспроможність II) (ОВ L 335, 17.12.2009, с. 1).

(⁷) Директива Європейського Парламенту і Ради 2011/61/ЄС від 8 червня 2011 року про керуючих альтернативними інвестиційними фондами (ОВ L 174, 01.07.2011, с. 1).

(⁸) ОВ L 177, 30.06.2006, с. 201.

(⁹) ОВ L 193, 18.07.1983, с. 1.

(¹⁰) ОВ L 222, 14.08.1978, с. 11.

(¹¹) ОВ L 331, 15.12.2010, с. 12.

(¹²) ОВ L 331, 15.12.2010, с. 48.

(¹³) ОВ L 331, 15.12.2010, с. 84.

(¹⁴) ОВ L 331, 15.12.2010, с. 1.

(¹⁵) ОВ L 331, 15.12.2010, с. 1.

(^{*1}) ОВ L 228, 16.08.1973, с. 3. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою Європейського Парламенту і Ради 2002/13/ЄС (ОВ L 77, 20.03.2002, с. 17).

(^{*2}) ОВ L 330, 05.12.1998, с. 1.

(^{*3}) ОВ L 126, 26.05.2000, с. 1. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою 2000/28/ЄС (ОВ L 275, 27.10.2000, с. 37).

(*4) ОВ L 141, 11.06.1993, с. 27. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою Європейського Парламенту і Ради 2000/64/ЄС (ОВ L 290, 17.11.2000, с. 27).

(*5) ОВ L 141, 11.06.1993, с. 1. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою Європейського Парламенту і Ради 98/33/ЄС (ОВ L 204, 21.07.1998, с. 29).

(*6) ОВ L 35, 11.02.2003.

(*7) ОВ L 35, 11.02.2003.